

Sygn. akt VI Ka 18/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Żuk

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 roku

sprawy **A. D.** ur. (...) w J., s. A. i J. z domu W.

obwinionego z art. 92a kw, art. 97 kw i inne

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 15 listopada 2016 r. sygn. akt II W 1391/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. D. w ten sposób, że wymierzoną obwinionemu karę grzywny podwyższa do 2000 złotych (dwóch tysięcy złotych);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze i opłatę za obie instancje w kwocie 200 złotych.

Sygn. akt VI Ka 18/17

UZASADNIENIE

A. D. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 10 marca 2016 r. około godz. 12:37:41 w J. na ul. (...) (...) prowadząc samochód marki A. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości 50 km/h i jadąc z prędkością 108 km/h tj. przekroczył prędkość o 58 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

2. w dniu 10 marca 2016 r. około godz. 12:37:50 w J. na ul. (...) (...) prowadząc samochód marki A. (...) o nr rej. (...) przejeżdżając przez dwa pasy ruchu nie sygnalizował wyraźnie i zawczasu zamiaru wykonania tych manewrów

tj. o wykroczenie z art. 97 kw

3. w dniu 10 marca 2016 r. około godz. 13:38:50 w J. na ulicy (...) (...) kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i ominął n/n pojazd jadący w tym samym kierunku, który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych w celu przepuszczenia pieszego

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 2 (...)

4. w dniu 10 marca 2016 r. około godz. 13:37 w J. na ulicy (...)(...) kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów tj. blankietu prawa jazdy

tj. o wykroczenie z art. 95 kw

5. w dniu 10 marca 2016 r. około godz. 13:37 w J. na ulicy (...)(...) kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) poruszał się po drodze publicznej pojazdem pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu

tj. o wykroczenie z art. 94 § 2 kw

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem zaocznym z dnia 15 listopada 2016r. /sygn. akt II W 1391/06/ :

I. uznał obwinionego **A. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92 a kw, czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 (...), czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 2 (...), czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 95 kw, czynu opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 94 § 2 kw w zw. z art. 9 § 1 kw, przy czym ustalił, że czyny opisane w pkt 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku popełnione zostały przez obwinionego w godzinach od 12.37 do godziny 12.38 i za to na podstawie art. 94 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) zł.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny – Komendant Miejski Policji w J., zaskarżając go na podstawie art. 103 § 2 i 4 k.p.w. w części orzeczenia o karze. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzeczeniu temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wymiarze 3000 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Formułując zarzut rażąco niewspółmierności orzeczonej kary grzywny, oskarżyciel publiczny nie przytoczył żadnych nowych okoliczności, które nie byłyby przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego, natomiast podkreślił, że z ustaleń poczynionych przez Sąd wynikać powinna surowsza kara wymierzona obwinionemu.

Zgodzić się należy ze skarżącym, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczeń przypisanych obwinionemu był wysoki. Przejawiał się w naruszeniu wielu przepisów decydujących o bezpieczeństwie w ruchu drogowym. Z zebranych dowodów wynika przede wszystkim, że obwiniony nie tylko wypełnił znamiona kilku wykroczeń, ale przede wszystkim stworzył rzeczywiste zagrożenie na drodze dla innych uczestników ruchu. Nie tylko przekroczył i to znacznie dopuszczalną administracyjnie prędkość, ale uczynił to na ruchliwej ulicy w czasie dużego natężenia ruchu. Co więcej, poruszał się pojazdem, zupełnie lekceważąc zasady bezpieczeństwa, o czym świadczy zmiana pasów ruchu bez jakiegokolwiek sygnalizacji tego manewru, a przede wszystkim fakt ominięcia innego pojazdu, który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych. Manewr taki – oczywiście zabroniony zasadami w ruchu drogowym – był niezwykle niebezpieczny dla osób, które chciałyby skorzystać ze swojego prawa przekroczenia jezdni.

Sąd Rejonowy uczynił w tym przedmiocie prawidłowe ustalenia faktyczne, właściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości jako wysoki, jednak nie uwzględnił go w należyтым stopniu przy wymiarze kary za przypisane A. D. wykroczenia. Słusznie przecież stwierdził, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących dla obwinionego, tłumaczących jego karygodne zachowanie na drodze. Dostrzegł wielość wykroczeń przypisanych obwinionemu w

przedmiotowym postępowaniu, jak również uprzednią jego karalność za wykroczenia drogowe. Podkreślić jednak trzeba, że ta karalność nie była kilkakrotna, ale wielokrotna. Z ujawnionego na rozprawie dokumentu (k.15-16) wynika, że w okresie od maja 2012 r. do czerwca 2016 r. A. D. był karany za 24 wykroczenia drogowe. Przy tym nie można tracić z pola widzenia i tego, że już we wcześniejszych latach właśnie ze względu na wielość wykroczeń drogowych był pozbawiany prawa kierowania pojazdami mechanicznymi. Jest on więc sprawcą niepoprawnym, notorycznym, ale też zupełnie lekceważącym zasady ruchu drogowego, w tym te dotyczące bezpieczeństwa użytkowników dróg. Biorąc to wszystko pod uwagę stwierdzić należało, że orzeczona kara grzywny w wymiarze 800 złotych jawi się jako niewspółmiernie łagodna.

Sąd Okręgowy podzielił w związku z tym w części stanowisko prokuratora wyrażone na rozprawie apelacyjnej co do rażącej łagodności orzeczonej kary grzywny, choć wnioskowaną karę 3000 złotych uznał za zbyt surową w stosunku do wysokości deklarowanych dochodów. W toku postępowania nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody podważające twierdzenia A. D. o wysokości uzyskiwanych dochodów, ani też pozwalające na ustalenie jego sytuacji rodzinnej i osobistej. Wydaje się, że w tej sytuacji właściwą represją karną za popełnione wykroczenie, odpowiednią do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy obwinionego, będzie kara grzywny w wysokości 2000 złotych. Powinna ona spełnić stawiane przed nią cele, uwzględnić również przesłanki z art. 24 § 3 k.w., w tym ustaloną przez Sąd I instancji i niekwestionowaną w złożonej apelacji wysokość dochodów obwinionego. Kara grzywny 2000 złotych powinna stanowić dla obwinionego przestrożę i w tym znaczeniu spełnić stawiane przed nią cele tak prewencji szczególnej jak i ogólnej.

Z powyższych względów na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono jak w pkt I rozstrzygnięcia. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw. Podstawę ustalenia opłaty stanowił art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, zaś jej wysokość ustalono na podstawie art. 3 ust.1 tej ustawy.